

a vůle (beschliessen), jsou buď úplně zrušeny nebo ve značné míře se slabeny. Z toho dlužno usuzovati, že zákon míní slovy těmi naprosto vyloučiti zlý úmysl v jeho psychologickém smyslu, neboť kdo jest ve stavu pominutí smyslů, jemuž zákon klade zcela na roveň opilost, nemůže býti schopen tak složitého duševního pochodu, jaký se požaduje k subjektivní podstatě zločinu. Slova § 236 tr. zák. »sonst Verbrechen sind« dlužno vykládati jen v souvislosti s § 2 c) tr. zák., na nějž též § 523 tr. zák. poukazuje. § 2 c) tr. zák. však vylučuje zlý úmysl a z poukazu naň a ze slov »Handlungen« dlužno míti za to, že § 523 tr. zák. slovem »sonst« a poukazem na § 2 c) tr. zák. míní vysloviti a vyslovuje, že k činu, který jest podkladem odsouzení pro přestupek podle § 523 tr. zák., stačí objektivní skutková podstata tohoto činu, jevícího se zevně jako zločin.

Čís. 3146.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Podle § 18 tisk. nov. může soud za podmínek tam uvedených, odsoudí-li obžalovaného, upustiti od jeho potrestání; toto arbitrní rozhodnutí kmetského soudu lze napadati pouze odvoláním; za ně jest považovati opravné podání bez ohledu na jeho označení a formální úpravu; není-li tu důvodů devoluce podle § 296 tr. ř., jest k vyřízení onoho opravného prostředku podle § 294 tr. ř. příslušným vrchní zemský soud.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1928, Zm I 475/27).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se v neveřejném zasedání postoupiti opravný prostředek obžalovaného, označený jako zmatečná stížnost, proti rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 19. května 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 6 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., jakožto odvolání příslušnému k jeho vyřízení vrchnímu zemskému soudu v Praze. Zemskému trestnímu soudu v Praze uložil, by spisy předložil vyšší stoličce k rozhodnutí.

Důvody:

Obžalovaný opověděl proti rozsudku zmatečná stížnost a odvolání. Provedl pak námitky proti rozsudku opravným spisem, jež nadepsal »zmatečná stížnost« a v němž se číselně dovolává důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 9 b) a 11 tr. ř. V úvodu svého opravného spisu praví, že napadá rozsudek v jeho odsuzující části a navrhuje, by bylo zmatečná stížnost vyhověno, napadený rozsudek byl v odsuzující své části zrušen a věc byla odkázána na soud první stolice k opětovnému projednání a rozsouzení, in eventum pak by byl rozsudek v napadené části změněn v ten smysl, že se upouští ve smyslu § 18 tisk. nov. od potrestání obžalovaného, a že je soukromý obžalobce povinen v tom i onom případě nahraditi náklady na trestní řízení, vzešlé po smírčím roku ze dne 23.

března 1927 jakož i útraty druhé stolice. Odůvodňuje tento svůj konečný návrh a uplatňované důvody zmatečnosti obrací se obžalovaný pouze proti tomu, že rozsudek má za to, že se obžalovaný nemůže dovolávat § 18 uvedeného zák. a že nalézací soud neupustil od potrestání obžalovaného, nýbrž vyslovil nad ním trest. Obžalovaný dovozuje v opravném spisu, že zadostiučinění, jím nabízené, bylo přiměřené a že tudíž měl soud použití řečené stati zákona a upustiti od potrestání obžalovaného. V tom, že tak neučinil, sledává obžalovaný důvody zmatečnosti podle čís. 9 b) a 11 § 281 tr. ř. Zmatečnost z důvodu čís. 5 téhož § spatřuje obžalovaný v tom, že rozsudek uvažuje o otázce, zda nabízené zadostiučinění bylo přiměřeným a vyhovovalo požadavkům § 18 uvedeného zákona, mluví na dvou místech o obžalovaném jako o pisateli pozastaveného článku, čímž prý přichází v rozpor se sebou samým, an obžalovaného odsuzuje pouze jako zodpovědného redaktora pro přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 uved. zákona. Z toho všeho je jasno, že obžalovaný mluví napadenou částí rozsudku pouze výrok, jímž byl pro řečený přestupek potrestán, a že jeho opravný prostředek čelí k nápravě pouze v tomto směru a i v otázce náhrady nákladů na trestní řízení. I vytýkaná formální vada týká se odůvodnění rozsudku co do splnění náležitosti § 18 uved. zák. Naproti tomu se opravný prostředek obžalovaného vůbec neobírá otázkou objektivní, pokud se týče i subjektivní jeho viny ve směrech §§ 488, 491 tr. zák. a § 6 tisk. nov. čís. 124/24 sb. z. a n. Podle § 18 této novely může soud za podmínek tam uvedených, odsoudí-li obžalovaného, upustiti od jeho potrestání. Jak blíže dovedeno v rozhodnutích Nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, uveřejněných ve sbírce trestních rozhodnutí pod čís. 2167 a 2669, lze arbitrární rozhodnutí kmetského soudu o oné otázce napadati pouze odvoláním. Jako na tento opravný prostředek dlužno pak hleděti na opravné podání obžalovaného bez ohledu na jeho označení a formelní úpravu. Poněvadž tu není důvodů devoluce ve smyslu § 296 tr. ř., je podle § 294 tr. ř. příslušným k vyřízení tohoto opravného prostředku vrchní zemský soud v Praze. Bylo proto zaříditi, jak se stalo.

Čís. 3147.

Ke skutkové podstatě zločinu ucházení se o křivé svědectví, »které má býti vydáno na soudě« není třeba, by osoba, u níž se pachatel o křivé svědectví ucházel, byla v ten čas k soudu jako svědek již oběslána (volána) neb aspoň navržena, aniž, by se sama (u soudu nebo bezpečnostního úřadu) k vydání svědectví v cizí věci nabídla, aniž, by věc, v níž mělo býti svědectví vydáno, byla již u soudu zahájena. Stačí abstraktní možnost jejího výsledku.

Nezáleží na tom, zda byl trestný vliv na svědka vykonáván před jeho oběsláním či po něm; okolnost ta je nerozhodna nejen pro návod podle § 5 tr. zák., nýbrž i pro skutkovou podstatu zločinu podle § 199 a) tr. zák., který je tu po případě, i když ucházení se zůstalo bez výsledku.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1928, Zm I 111/28.)